

OTILIE TÝMALOVÁ

77-letá, vitální, příjemná a přátelská žena, milující pohyb, zimní a vodní sporty.

„Sokolka“ (členka tělovýchovné organizace Sokol), nadšená organizátorka tělovýchovy, obdivovatelka přírody, skvělá matka a babička.

Výpověď o životě

Narodila jsem se v Borovanech a do svých šestnácti let jsem žila v Českých Budějovicích. Tatínek byl technickým úředníkem v Jihočeských elektrárnách, maminka v domácnosti a vypomáhala v blízkých Borovanech svým rodičům. Dědeček tam vlastnil restauraci a dění v ní ovlivnilo mé dětství i další život. Byl přesvědčeným vlastencem, a jak tomu bylo v počátcích nově zrozené Československé republiky, zapojil se nadšeně do jejího budování. Restaurace „Sýmalka“ se stala záhy centrem společenského života v obci a hostila často i „významné“ osobnosti. Dědeček jako zapálený činovník místní Jednoty sokolské se zasloužil o její vznik již v roce 1907. Restaurace byla centrem Sokola a sál tělocvičnou.

Sokol v mém životě

„Sokolkou“ jsem byla odjakživa. V tělocvičně jsem vyrostla a usilovně se snažila vždy dělat to, co ostatní cvičenci. Pohyb je pro mne přirozenou nutností. Společensví s ostatními a sdílení idejí sokolského hnutí byly vkladem na celý život. Sokolství jako názorový směr a životní styl jsem přijala. Přes všechny životní peripetie zůstanu Sokolkou do konce života. To, že Sokol jako organizace přestal dvakrát existovat, když vadil německým okupantům a pak komunistickému režimu, na tom nemohlo nic změnit.

Členkou Sokola jsem byla do začátku války v Borovanech. Po válce byla činnost Sokola obnovena, a to jsem už začala cvičit v Sokole České Budějovice I. Nejprve jako žákyně, pak jako dorostenka. Byla jsem členkou dorostenecké samosprávy a od počátku pomáhala při vedení mladších cvičenců. Po přestěhování do Jindřichova Hradce jsem se krátce zapojila i tam. Bohužel, brzy byl Sokol jako organizace zrušen.

Po pádu komunismu v roce 1989 byl Sokol obnoven. Podílela jsem se na jeho obnově jako cvičenka, cvičitelka, ale také i jako funkcionářka a zaměstnankyně župy Husovy. Od té doby až do dneška jsem stále činná v různých funkcích. Byla jsem tajemnicí župy, náčelnicí jednoty České Budějovice a posledních deset let pracuji jako členka kontrolní komise České obce sokolské v Praze. Podílela jsem se na organizaci a nácviu skladeb všech tří sletů, které se dosud po obnovení Sokola konaly. A nejen sletů, ale i mnoha dalších akcí, které Sokol

pořádá po celé republice. Stále cvičím a určitě nebudu chybět při nácviu na nadcházející patnáctý všesokolský slet v příštím roce.

Zajímalo mne všechno, co se dotýkalo sportu, a at' jsem se věnovala kterémukoliv, bylo to vždy naplno. Milovala jsem letectví. Pilotovala jsem větroně a byla leteckou instruktorkou, hrála jsem úspěšně tenis a v sáňkování dosáhla první výkonnostní třídu.

Zážitek z dětství

V paměti mám hluboce uložený zážitek z dětství. Je z konce války. Bydleli jsme tehdy v Českých Budějovicích blízko nádraží. První letecký bombový útok na město směřoval právě tam. Rodiče usoudili, že na další nálet čekat nemůžeme, že bude bezpečněji v Borovanech. Nádraží bylo vyřazeno z provozu, vlaky nejezdily, a tak nezbylo mamince nic jiného, než se vydat s dvěma dcerkami a bagáží na cestu pěšky. V Suchém Vrbném nás pozvala do svého domu neznámá ochotná žena, abychom v bezpečí, ve sklepě přečkaly sirénami ohlašovaný nálet. Přijaly jsme její nabídku. Při další rozmluvě jsme ale zjistily, že o dva nebo tři domy dále bydlí mamincini známí z Borovan. Rychle jsme poděkovaly a utíkaly přečkat nálet ke známým. Když bylo po všem a všichni vyšli z úkrytu, dům, který tam dříve stál, nebyl a z jeho trosk vytahovali naši hostitelku. Neměla nohy. Do Borovan jsme se nakonec dostaly.

Zakrátko na to městečkem procházela ustupující maďarská armáda, která přes protesty rodiny obsadila na noc naší restauraci. Ráno vyšel jednomu z vojáků při čistění zbraní výstřel s takovou razancí, že prorazil strop a zapálil slámu na půdě. „Sýmalka“ vyhořela. Byl to vlastně počátek konce naší „Sýmalky“. Když ji rodiče s maximálním úsilím a minimálními prostředky, které sehnali, znovu vybudovali, byla komunistickým režimem vyvlastněna a v důsledku špatné péče pak chátrala, až úplně zanikla.

V otcových šlépějích

V Českých Budějovicích jsem studovala na gymnáziu humanitního směru. Protože se otec, který v Jihočeských elektrárnách (JČE) dosáhl vedoucího postavení, znelíbil tehdejšímu režimu, byl přeložen do Jindřichova Hradce. Přestěhovali jsme se tam. Nastoupila jsem na gymnázium technického zaměření, které podstatně lépe vyhovovalo mému naturelu. Zdědila jsem otcův technický talent a schopnosti, čehož jsem v životě mohla později mnohokrát využít, jak v zaměstnání, tak v běžném životě, když jsem se sama musela starat o rodinu. Dovedla jsem si poradit s technickými záležitostmi lépe než mnozí muži. I ve svém profesním

životě jsem šla v otcových šlépějích. Celý život jsem pracovala v energetice, nejprve na ústředí Jihočeských elektrárnách, pak v teplárně v technických funkcích.

Návrat do Českých Budějovicích

V roce 1957 jsem byla přeložena do Českých Budějovic, kde žiji dodnes. Tady jsem se vdala a narodily se mi dvě děti, syn a dcera. Manželství se bohužel nevydařilo a skončilo rozvodem. Tehdy mi bylo 36 let, dětem deset a jedenáct let. Vychovávala jsem je sama, a abych jim mohla zabezpečit odpovídající životní úroveň, nebála jsem se nikdy vzít mimo své zaměstnání jakoukoliv další práci. Péče o děti a velké pracovní vytížení bylo velmi náročné, často i nad mé síly. Čas na sportování jsem si s dětmi ale našla vždycky. Zimní a vodní sporty nás přivedly do Tělovýchovné jednoty Lokomotiva.

Děti vyrostly, vystudovaly a osamostatnily se. Dnes již mají své rodiny a jsou v životě dobře zakotvené. I moje vnoučata jsou dospělá. Dělalí mi radost a těším se z jejich úspěchů.

Plány do budoucnosti

Až v letošním roce jsem se rozhodla, že s prací končím a budu se víc věnovat svým koníčkům. Chci si užít své venkovské chalupy. Nechám omítnout stavení a zařídím ještě spoustu dalších vylepšení. Teď prožívám ohromnou radost z toho, že se mi tam podařilo zrekonstruovat krásná stylová kachlová kamna. Představte si, že mě do stavení přišla navštívit liška. V noci nahlédla otevřeným oknem do ložnice, chvíli na mě koukala a pak odešla. Přišla mi popřát pokojnou a dobrou noc.

Chci dál cvičit a pobývat mezi lidmi, zapojit se do přípravy sokolského sletu a pak znovu prožít nádhernou atmosféru setkání. Vypomohu všude, kde mě potřebují, u syna ve firmě, v Husově sboru Církve československé i ve výboru Společenství vlastníků bytových jednotek.

Přání na závěr

Přeji si pevně zdraví a dostatek sil k završení plánů. Můj život nebyl jednoduchý, přesto bych na něm nic neměnila. Prožila jsem těžké i šťastné chvíle. Zůstalo za mnou hodně vykonané práce a rodina, na kterou se mohu spolehnout. Myslím, že to byl poctivý a dobrý život, který mi dovoluje radovat se a stále se na něco se těšit.

Miloslava Kruchňová